

"Maar ik snap nog steeds niet hoe je met mij kunt praten," ging Wim verder.

"Dat zal ik je vertellen," antwoordde Vlekje. "Op een dag lag ik lekker onder een waterlelie in de schaduw, toen er ineens een grote, witte uil langs de waterkant kwam zitten. Nieuwsgierig als ik ben, ging ik naar hem toe en we raakten aan de praat. Ik vertelde hem het verhaal dat ik jou ook net verteld heb, over de boer en de dam in het water. De uil, die bekendstaat als een wijs dier, bleek een soort gave te hebben, waardoor hij kon toveren of zoiets. Hij vertelde dat hij dat van zijn vader en zijn opa had geleerd. Hij wilde mij wel helpen en zei dat hij er wel voor zou zorgen dat ik de taal van de mensen kon spreken en verstaan. En ooit zou dat mij gaan helpen om mijn familie weer terug te zien. Daarna vloog hij weg en ik heb hem nooit meer gezien sinds die dag. Ik vertrouw de meeste mensen niet. Ze zijn gevaarlijk, en zeker die mensen met een net of een hengel. Ik ben ze altijd te slim af geweest, maar vanmiddag zat ik toch ineens vast aan een vishaak, die de mensen gewoon hadden achtergelaten. Dat was net voordat jij voorbij liep."

"Maar hoe weet je dan dat ik niet gevaarlijk ben?"

"Ik zie jou al heel lang iedere dag hier in de buurt en ik weet dat je van de natuur en de dieren houdt. Vaak heb ik je horen mopperen over school en horen zeggen dat je veel liever buiten in de natuur bent. En vandaag dacht ik ineens weer aan de woorden van de uil. Eerst durfde ik het niet, maar ik wist dat als ik iemand kon vertrouwen, dat jij dat wel zou zijn. Dus ik heb je geroepen en ik denk dat de uil mij de magie heeft gegeven om met mensen te kunnen praten."

"En ik ben blij dat ik je gehoord heb," zei Wim. "Want anders was je misschien nu wel dood geweest."

"Juist," zei Vlekje. "Ik ben je daar ook erg dankbaar voor en daarom wil ik iets terugdoen voor je. Is er iets wat je wil hebben of wat je graag zou willen doen of kunnen?"

